

hans Mening at ville betale, t. Ex. naar No- gen lægger sig ind paa Gjæstgivergaarde o. s. v. men efter nogen Tids Forløb absenterer sig for at undgaa Betalingen, som han heller ikke har til Hensigt senere at præstere.

Hvad iøvrigt angaaer Udfattelsen af Udkastets §§ 247 og 248, vil det sees, at man har foretaget enkelte Forandringer, nærmest vedrørende Redactionen, i de tilsvarende Bestemmelser i Fd. 1840 §§ 41 og 42, i hvilken Henseende man imidlertid skal indskrænke sig til at gjøre nogle faa Bemærkninger. Istedesfor det dobbelte Udtryk i Fd. 1840 § 41 „falskeligen at foregive sig at gaae en Andens Grunde og af denne at være bemyndiget til at modtage Varer, Penge og deslige“ har man anseet det tilstrækkeligt at sige: „at foregive, at være berettiget til at handle paa anden Mands Vegne“, hvorunder formeentlig ogsaa det Tilfælde indbefattes, at den Vedtagne selv er kommen til Vedrageren, og denne først paa Forespørgsel desangaaende har foregivet en Bemyndigelse til at modtage Varer eller Penge. Den der efter i Fd. 1840 § 41 følgende Passus: „eller ved andre lignende svigagtige Midler fravender en Anden Penge, eller Gods, til hvis nærmere Forklaring der ingen sikker Veiledning gives i de foreaaende Exempler, har man troet det rettest ganske at udelade. — Af det første i § 248 omtalte Tilfælde, at fragaae Modtagelsen af Laan osv., har man udeladt den i Fd. 1840 § 42 tilføiede Sætning „saaledes at enten det Modtagne selv skulde tilbagegives eller noget Andet istedesfor samme betales“, da det allerede ligger i Tilføielsen „være sig Penge eller Andet“, at der sigtes ikke alene til Laan til Brug, men ogsaa til Laan til Cie. I Bestemmelsen om det i Fd. 1840 § 42 først nævnte Tilfælde har man indstødt Ordene „eller fordbølge“ foran „en samme tilkommende Fordring“, med Hensyn til, at det ialtsald er tvivlsomt, om No- gen kan siges at „underflaae“ en Fordring. Man har iøvrigt tilføiet den Sætning: „som han er pligtig at opgive“, for at antyde, at der ikke sigtes til en Forbølgen af Fordringen fra Debtors Side, men til det Tilfælde, at For- dringen holdes ude af Voet af Arvingerne eller Aubre, der staae i et lignende Forhold til Voet som disse. Derimod har man ude-

ladt den Tilføining i Fd. 1840 § 42: „eller paa anden Maade besviger Noget ved forsæt- lig at fordbølge, hvad han er pligtig at opgive“, da den, der nægter en stedsfunden Tilbagebe- taling, ogsaa kan siges at fordbølge, hvad han er pligtig at opgive, og da Udelabelsen ikke kan medføre nogen Fare, eftersom de mulige Til- fælde, som derved lades uomtalte, ialtsald ville gaae ind under den almindelige Tillægsbestem- melse i Udkastets § 252 1ste Stykke. Med Hensyn endelig til det i Fd. 1840 § 42 ind- omtalte Tilfælde, at Noget berører en Anden Midlerne til at gjøre en Fordring gjældende osv. ved at fravende ham Dokumenter eller tilintetgjøre disse, har man anseet det for rig- tigst at indstøde Ordene „i bedragerisk Hensigt“, da det vel kan tænkes, at Noget tilintetgjør deslige Dokumenter blot for at skade, uden selv at have eller derved at tilsigte nogen Fordeel. Man skal herved henvise til det ovenfor i Pa- ragraphen, ved det Tilfælde, at Noget nægter en stedsfunden Betaling eller Tilbagegivelse, brugte tilsvarende Ord „svigagtig“; derved an- tydes det formeentlig tilstrækkeligt, at det maa være Hensigten, at inhereere Nægtelsen, og i Forbindelse dermed den uretlige Fordring, saaat Bestemmelsen ikke kan komme til Anvendelse i det Tilfælde, at en Person nægter en stedsfun- den Betaling, for hvilken hans Modstander ikke har sikret sig noget Bevis, naar denne Næg- telse alene er fremsat for øieblikkelig at tjene en Trediemand, uden at den videre benyttes eller agtes benyttet til derpaa at støtte en For- dring, eller naar den opgives under en senere i den Anledning anlagt Sag.

Den almindelige Straf for Bedrageri er, i Udkastet, i Lighed med den for Tyveri fore- flaaede Straf, sat til Fængsel paa Vand og Brød, ikke under 5 Dage, eller Forbebring- s-huusarbejde indtil 2 Aar. Med Hensyn til, at et Bedrageri, der iøvrigt henhører under Bestemmelserne i de første Paragrapher i Ud- kastets 27de Kapitel, stundom ifølge sin hele Bestaffenhed, den planmæssige Maade, hvor- paa det er udøvet, og det Omfang, hvori det har sundet Sted, kan have en høist farlig og strafværdig Charakter, og navnlig være ikke lidet mere strafværdig end et almindeligt Ty- veri, første Gang begaaet, har man imidlertid